

Arrest

nr. 97 627 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. GRAULS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 augustus 2012.

1.3. Op 8 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Atai Wali Mohammad, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu-origine (Mohmand stam) te zijn. U werd 19 jaar geleden geboren in de wijk Khwar van het district Lalpur van de provincie Nangarhar. Van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft u hier gewoond. U ging 11 jaar naar school in de Ghazi Amanullah Khan school (vroeger Sherabad school) in Lalpur. U spreekt Pashtu, Dari en Engels. U gaf na schooltijd Engelse les aan de jongens en mannen van uw dorp aan het Atai English Language Centre. Uw ouders, Atai Mohammad en Babo wonen nog steeds in Khwar met uw kleine broer, Khan Mohammad. Uw kleine zus Malalai is kort geleden overleden. Uw broers Dost Mohammad en Nek Mohammad zijn samen met u gevlucht, maar u bent ze op de grens met Iran kwijt geraakt.

U kreeg problemen omwille van de Engelse les die u gaf. De Amerikanen hadden u gevraagd om les te geven en voorzagen u van boeken. Toen u 4 maanden bezig was kreeg u problemen met de taliban. Zij beschuldigden u ervan Christen te zijn geworden. Ze kwamen drie keer bij u langs. De eerste keer kwamen ze met de imam van de moskee om u te vragen te stoppen met uw lessen. De tweede keer brachten ze nog andere mensen mee om u hiervan te overtuigen. De derde keer werd er op de deur geklopt maar uw moeder wou deze niet openen. Ze hebben toen met geweld de deur open gekregen en begonnen uw huis te doorzoeken. U zat verstopt in het toilet en ze hebben u niet gevonden. De Engelse boeken die u in huis had zaten verstopt achter slot en die hebben ze eveneens niet kunnen vinden. Uw vader heeft hierna met iemand contact opgenomen, een zekere Musef Khan, en deze persoon heeft u en uw broers naar Jalalabad gebracht. Van hieruit zijn jullie vertrokken uit Afghanistan. Op de grens tussen Iran en Turkije bent u uw broers verloren. U kwam op 18 juni 2012 aan in België en op 20 juni 2012 heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een klacht, een brief van uw school, 8 foto's en de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en geen toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw profiel van leerkracht Engels en bijgevolg ook niet aan uw vervolgingsrelaas.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er weinig of geen geloof kan gehecht worden aan uw profiel van leerkracht Engels. Zo kunnen er enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw relaas gemaakt worden. U verklaart dat de Amerikanen u gevraagd zouden hebben om Engelse lessen te geven (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 10), nochtans worden er op school ook Engelse lessen gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 16). Het zou aannemelijker zijn dat de Amerikanen de scholen vragen beter Engelstalig onderwijs te voorzien en hen steunen met lesmateriaal en niet een onbekende jongeman die toevallig Engels spreekt. Bovendien heeft u in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld dat de Amerikanen u vroegen wat u deed en u hen vertelde dat u Engelse les gaf (vragenlijst, p.3, vraag 5) en dus niet andersom. Deze vaststellingen komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Het is bovendien opmerkelijk dat u geen enkele naam van de Amerikanen die u hebben geholpen kan geven en dat u niet weet van waar ze afkomstig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15). Men zou verwachten dat mochten de Amerikanen u geholpen hebben u toch iets meer informatie over hen zou

verkregen hebben, zeker gezien het feit dat de Amerikanen, zoals u zelf aangeeft, u graag hadden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het vreemd dat de Amerikanen u boeken zouden hebben gegeven, ze gaven u boeken met titels als “amazing insects” en “the fellowship of the ring”, om standaard begrippen aan te leren (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat de Amerikanen u dergelijke titels zouden bezorgen om de Engelse taal aan te leren. Bovendien weet u zelf niet meer waar de “fellowship of the ring” over gaat (gehoorverslag CGVS, p. 15), u geeft slechts een zeer korte verklaring, maar deze kan u evengoed opgevangen hebben toen er reclame werd gemaakt voor “the fellowship of the ring” in Afghanistan. Het is bovendien merkwaardig dat u het boek “the fellowship of the ring” meegeeft aan de volwassenen om thuis te lezen met een woordenboek (gehoorverslag CGVS, p. 13). Men kan aannemen dat een boek als “the fellowship of the ring” niet meteen het eenvoudigste Engelstalig boek is om te lezen en daarmee niet het ideale boek om het Engels machtig te worden. Deze vaststelling komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Het is eveneens opmerkelijk dat u verklaart dat uw eigen leerkracht Engels les bij u zou volgen omdat zijn grammatica niet zo goed was en hij het verschil tussen de direct en de indirect speech niet goed kende (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit is opmerkelijk en lijkt een beetje de omgekeerde wereld.

Bovendien is het vreemd dat u verklaart dat de volwassen leerlingen geslagen en bedreigd werden door de taliban maar dat de jongeren geen hinder ondervonden omdat ze klein zijn en pas later zouden kunnen bekeerd worden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban dit zomaar zou laten gebeuren, dat ze jongeren rustig de Engelse taal laten leren en pas als ze volwassen zijn ingrijpen, men zou verwachten dat ze het probleem onmiddellijk tegengaan en niet wachten tot het te laat is.

Daarnaast zitten er in uw relaas ook enkele tegenstrijdigheden. Zo verklaart u eerst dat alle leerkrachten van uw school gestopt zijn met les geven omdat het te gevaarlijk werd (gehoorverslag CGVS, p. 8) maar zegt u nadien dat enkel bepaalde leerkrachten bedreigd werden door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 15). Nochtans blijkt uit algemene informatie dat de taliban in het algemeen tegen elke vorm van onderwijs zijn (behalve het religieus onderwijs) en dus elke leerkracht het mogelijke doelwit van de ban kan worden. Het is ook opmerkelijk dat u verklaart dat niemand met de Amerikanen durft te spreken uit schrik voor de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 13) en dat iedereen u beschouwt als een spion (gehoorverslag CGVS, p. 12) maar dat u de mensen wel kon overtuigen om Engelse les bij u te volgen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is tegenstrijdig en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Tot slot is het opmerkelijk dat u als 11de graad leerling en leerkracht de maanden waarin de schoolvakanties vallen niet kan opnoemen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw profiel.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van leerkracht Engels kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban die hierdoor zouden zijn ontstaan. Hierbij dienen ook enkele opvallende zaken te worden opgemerkt. Zo is het opmerkelijk dat als er u wordt gevraagd naar uw problemen u eerst niet vertelt dat de taliban bij u thuis is langs geweest om u te zoeken en dat u zich diende te verstoppen en dat ze verschillende keren zijn langsgesproken (gehoorverslag CGVS, p. 11). U vertelt dit pas als er nadrukkelijk naar uw bedreigingen wordt gevraagd, een vraag die u twee keer moet gesteld worden omdat u eerst geen duidelijk antwoord op de vraag weet te geven (gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze zaken heeft u bovendien ook niet vermeld bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst p. 3 vraag. 5). Men kan aannemen dat dit een belangrijk element in uw relaas is dat u dit niet heeft verteld is opmerkelijk en komt de geloofwaardigheid van het relaas niet ten goede.

Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban uw huis doorzoeken maar u en de boeken die in uw huis zouden liggen niet kunnen vinden. Aangezien de taliban met geweld uw huis zou zijn binnengedrongen (gehoorverslag CGVS, p. 12) kan men verwachten dat ze uw huis iets grondiger zouden doorzoeken en op evidente plaatsen (zoals het toilet) zouden zoeken, alsook dat ze zich niet laten tegenhouden door een kast die op slot zit (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Deze gang van zaken is weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is het ook merkwaardig dat de taliban een datum zou hebben vastgelegd om u te doden, namelijk 2 of 2,5 maanden na de oprichting van uw cursus (gehoorverslag CGVS, p. 14), en ze dit blijkbaar niet gedaan hebben en dat u dan nog 2 à 1,5 maand bent doorgegaan met lesgeven. Hierdoor lijkt het alsof u de dreiging niet ernstig nam. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de taliban zolang zou wachten alvorens haar voornemen uit te voeren. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient ook nog vermeld te worden dat u verklaarde dat uw moeder u heel recentelijk telefonisch meedeelde dat uw zus drie dagen eerder overleed. U weet echter niet onder welke omstandigheden uw zus overleed (CGVS, p.9). Dat u later tijdens het gehoor verklaart dat de dood van uw zus Malalai het gevolg kan zijn van de bedreigingen die u ontving van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 13) berust louter op een veronderstelling die u niet kan staven. Dat u uw moeder niet eens gevraagd heeft hoe uw zus om het leven kwam toen ze u het nieuws vertelde is bovendien weinig overtuigend.

U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees tot vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw taskara toont uw afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. De foto's die u neerlegt tonen leerlingen die voor een doek zitten waarop staat Atai English Language Centre maar waarop u niet te zien bent. Deze kunnen niet aantonen dat u de lesgever en oprichter van dit centrum zou zijn. De klacht die u heeft neergelegd en de brief die u voorlegt kunnen niet als bewijsstukken dienen omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan de verklaringen die ze ondersteunen. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, brieven, certificaten, overheidsdocumenten, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is hij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Lalpur van de provincie Nangarhar te ontlopen. U bent een geschoolde jonge man die Pashtu, Dari en Engels spreekt. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de inhoudelijke motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing weinig afdoende en onredelijk is. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat hij ter goeder trouw is geweest, hij nooit gelogen heeft en zijn relaas zeker waarachtig is. Verzoeker stelt dat waar het commissariaat-generaal meent dat de Amerikanen toch de scholen zouden vragen om beter Engelse les te geven en daarin te investeren in plaats van een wildvreemde op straat aan te spreken, hij uitgaat van veronderstellingen en deze niet hard maakt, dat zijn verhaal strookt met de waarheid. Naar aanleiding van het motief dat het opmerkelijk is dat verzoeker geen enkele Amerikaanse naam herinnert en niet weet waarvan die afkomstig zijn, stelt verzoeker dat hij het bevel kreeg om Engelse lessen te geven en het niet is dat men dan identiteiten of de geboorteplaats van die personen gaat 'onderhouden'; dat het daarenboven toch ook zo is dat op een gewone sollicitatie in België toch ook niet gesproken wordt over de geboorteplaats, de hobby's, en dergelijke meer van de baas, laat staan dat de sollicitanten steeds de naam kennen van de bedrijfsafgevaardigde die hen heeft uitgenodigd voor een gesprek. Verzoeker wijst op de motivering van de bestreden beslissing betreffende de boeken die verzoeker zou gekregen hebben van de Amerikanen en stelt dat het commissariaat-generaal uitgaat van veronderstellingen, doch niets hard maakt, dat dit triestig is, temeer daar het commissariaat-generaal stelt dat verzoeker uitgaat van veronderstellingen dewelke hij niet kan staven. Aangaande de motivering van het commissariaat-generaal dat verzoeker verklaart dat zijn eigen leerkracht Engels les bij

verzoeker zou volgen omdat zijn grammatica niet zo goed was en hij het verschil tussen de direct en indirect speech niet goed kende, dit voor het commissariaat-generaal opmerkelijk is en haar een beetje de omgekeerde wereld lijkt, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing opnieuw de term 'lijkt haar' (een veronderstelling) gebruikt en stelt zich de vraag dat dit dan toch niet onmogelijk is. Betreffende de motivering van de bestreden beslissing aangaande de acties van de taliban ten aanzien van de leerlingen van verzoeker, herhaalt verzoeker dat het commissariaat-generaal van veronderstellingen uitgaat, zonder iets hard te maken. Verzoeker vervolgt dat het commissariaat-generaal stelt dat er enkele tegenstrijdigheden in verzoekers relaas zitten, maar vraagt zich af waar de zogenoemde tegenstrijdigheden zich dan situeren, dat enkele leerkrachten werden bedreigd waardoor alle leerkrachten preventief gestopt zijn met lesgeven om zo niet het doelwit te zullen worden van de taliban, hetgeen het commissariaat-generaal trouwens beaamt. Verzoeker meent dat deze onzorgvuldigheid verder impact heeft op de motivering van de bestreden beslissing, die hierdoor onsamenhangend overkomt, dat het commissariaat-generaal bij het acteren van het relaas van verzoeker weinig zorgvuldig tewerk is gegaan, dat het commissariaat-generaal veel spreekt met de woorden 'weinig waarschijnlijk', 'zou kunnen', 'kan men verwachten', 'lijkt het alsof u', en dergelijke meer, doch hierbij niets hard of aannemelijk maakt. Ter illustratie wijst verzoeker op een deel van de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat het commissariaat-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, hij vertrekt vanuit vooringenomen aannames/veronderstellingen en niets hard maakt of bewijst, doch aan hem wel vraagt om zijn veronderstellingen te staven waarbij het verwijst naar de motivering: *'dat de dood van uw zus Malalai het gevolg kan zijn van de bedreigingen die u ontving van de taliban berust louter op een veronderstelling die u niet kan staven'*. Verzoeker argumenteert dat door deze onzorgvuldigheid en professionaliteit gepleegd door het commissariaat-generaal, hij vreest in zijn thuisland vervolgd, zelfs vermoord te worden. Concluderend stelt verzoeker dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat deze feitelikheden onwaar zijn, integendeel, gezien het psychologische en emotionele impact van dergelijke gebeurtenissen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker dat conform zijn verklaringen onder het eerste middel, zijn verklaringen aan het commissariaat-generaal niet onwaarschijnlijk zijn, dat het niet onwaarschijnlijk is dat hij leerkracht Engels is geweest en hierdoor de nodige problematiek heeft ondervonden, dat het commissariaat-generaal vertrekt vanuit verkeerde premissen om tot een conclusie te komen of dat het commissariaat-generaal verkeerde aannames maakt door te vertrekken van uit een foutieve vooringenomenheid. Verzoeker meent dat het commissariaat-generaal immers al vertrekt vanuit het standpunt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker Engelse lessen heeft gegeven.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt te vrezen voor zijn leven indien hij dient terug te keren. Hij stelt dat elke aanvraag op subsidiaire bescherming individueel onderzocht dient te worden door het commissariaat-generaal, dat hij met andere woorden dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, dat *in casu* dit risico op ernstige schade meer dan voldoende aangetoond werd, dat hij dan ook volkomen terecht een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming vreest.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een bundel documenten die volgens zijn inventaris 'bewijzen dat verzoeker leerkracht Engels is geweest en er gevaar bestaat in zijn thuisland'.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om de beslissing van het commissariaat-generaal van 8 oktober 2012 te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden alle middelen samen behandeld.

2.5. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel van leerkracht Engels en bijgevolg ook niet aan zijn vervolgingsrelaas. Zo stelt de

commissaris-generaal onder andere vast dat (i) het opmerkelijk is dat de Amerikanen verzoeker hebben gevraagd om Engelse les te geven terwijl er op school ook Engelse lessen werden gegeven, dat het aannemelijker zou zijn dat de Amerikanen scholen vragen beter Engels onderwijs te voorzien en hen te steunen met lesmateriaal, alsook dat het opmerkelijk is dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de Amerikanen vroegen wat hij deed en verzoeker hen vertelde Engelse les te geven en niet andersom, (ii) het opmerkelijk is dat verzoeker geen enkele naam van de Amerikanen die hem hebben geholpen kan geven en hij niet weet van waar ze afkomstig zijn, (iii) het vreemd is dat de Amerikanen verzoeker boeken zouden hebben gegeven als 'amazing insects' en 'the fellowship of the ring' om standaardbegrippen aan te leren, dat verzoeker zelf niet meer weet waarover het laatstgenoemde boek gaat, hij slechts een korte verklaring geeft die hij evengoed opgevangen kan hebben toen er reclame voor gemaakt werd in Afghanistan, dat verzoeker dit boek meegeeft aan volwassenen met een woordenboek terwijl men kan aannemen dat het boek niet het eenvoudigste is om de Engelse taal aan te leren, (iv) het opmerkelijk is dat verzoeker verklaart dat zijn eigen leerkracht Engels les bij hem zou volgen, dat dit de omgekeerde wereld lijkt, (v) het vreemd is dat hij verklaart dat volwassen leerlingen geslagen en bedreigd worden door de taliban maar dat de jongeren geen hinder ondervinden omdat ze pas later kunnen bekeerd worden, dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban dit zo maar zou laten gebeuren, (vi) dat het opmerkelijk is dat verzoeker verklaart dat niemand met de Amerikanen durft te spreken uit schrik voor de taliban en iedereen hem als een spion beschouwt maar dat verzoeker de mensen wel kon overtuigen Engelse les bij hem te volgen, (vii) het opmerkelijk is dat verzoeker, als 11^e graad leerling en leerkracht, de maanden waarin de schoolvakanties vallen niet kan opnoemen, (viii) gezien geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van leerkracht Engels, er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban die hierdoor zouden zijn ontstaan, dat hierbij ook enkele opvallende zaken opgemerkt dienen te worden: (a) het opmerkelijk is dat verzoeker als hem gevraagd wordt naar zijn problemen hij eerst niet vertelt dat de taliban bij hem thuis is langs geweest om hem te zoeken, dat hij dit pas vertelde nadat nadrukkelijk naar zijn bedreigingen werd gevraagd, dat verzoeker deze zaken bovendien ook niet vermeld heeft bij zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (b) het weinig waarschijnlijk is dat de taliban verzoekers huis doorzoeken maar hem en de boeken in zijn huis niet zouden kunnen vinden, aangezien de taliban met geweld zijn huis zou zijn binnengedrongen, men kan verwachten dat ze het huis iets grondiger zouden doorzoeken; (c) het merkwaardig is dat de taliban een datum zouden hebben vastgelegd om verzoeker te doden en ze dit niet hebben gedaan, dat verzoeker nog 1,5 à 2 maand is doorgegaan met lesgeven, dit lijkt of verzoeker de bedreiging niet ernstig nam, het bovendien weinig aannemelijk is dat de taliban zolang zou wachten alvorens haar voornemen uit te voeren, (ix) verzoeker niet weet onder welke omstandigheden zijn zus overleed, dat hij pas later tijdens het gehoor verklaart dat de dood van zijn zus het gevolg kan zijn van de bedreigingen die hij ontving van de taliban, dat dit louter op een veronderstelling berust die hij niet kan staven, dat hij zijn moeder niet eens gevraagd heeft hoe zijn zus om het leven kwam. De commissaris-generaal vervolgt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet heeft, dat de door verzoeker neergelegde documenten de gedane vaststellingen niet kunnen weerleggen. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoeker een geschoolde jonge man is die Pashtu, Dari en Engels spreekt en uit geen element blijkt dat hij zich niet in Kabul kan vestigen, dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd, dat de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is en er aldus actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen actueel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dat er aldus actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

2.6. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

(RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 oktober 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. Het louter opwerpen dat verzoeker ter goeder trouw is, dat hij nooit heeft gelogen en dat zijn relaas zeker waarachtig was, kan bezwaarlijk beschouwd worden als afdoende weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Evenmin weerlegt de herhaaldelijke kritiek van verzoeker dat de vaststellingen van de commissaris-generaal enkel berusten op veronderstellingen die hij niet kan hard maken, de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal dient zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker zelf; de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust, zoals hoger reeds gesteld, in beginsel op de asielzoeker. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, hetgeen hij niet gedaan heeft.

2.9. Waar verzoeker met betrekking tot het motief dat het opmerkelijk is dat verzoeker geen enkele Amerikaanse naam herinnert en niet weet waarvan die afkomstig zijn, stelt dat hij het bevel kreeg om Engelse lessen te geven en het niet is dat men dan identiteiten of de geboorteplaats van die personen gaat 'onderhouden'; dat het daarenboven toch ook zo is dat op een gewone sollicitatie in België toch ook niet gesproken wordt over de geboorteplaats, de hobby's, en dergelijke meer van de baas, laat staan dat de sollicitanten steeds de naam kennen van de bedrijfsafgevaardigde die hen heeft uitgenodigd voor een gesprek, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee het motief dat hij geen enkele naam kan geven van de Amerikanen die hem geholpen hebben en hij niet weet van waar ze afkomstig zijn niet weerlegt. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de volledige motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het gebrek aan informatie over de Amerikanen. Zo motiveert de bestreden beslissing dat men zou verwachten dat mochten de Amerikanen verzoeker geholpen hebben, hij toch iets meer informatie over hen zou verkregen hebben, zeker gezien het feit dat de Amerikanen hem graag hadden. Verzoeker weerlegt, zoals reeds gesteld, de in de bestreden beslissing opgenomen motivering dienaangaande niet.

2.10. Waar verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal vertrekt vanuit verkeerde premissen om tot een conclusie te komen of verkeerde aannames maakt door te vertrekken van een foutieve vooringenomenheid daar hij immers al vertrekt vanuit het standpunt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker Engelse lessen heeft gegeven, kan hij niet gevolgd worden. De redenen om te komen tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker Engelse lessen heeft gegeven wordt door de commissaris-generaal afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing, motieven die niet op valabele wijze door verzoeker worden weerlegd. De verwerende partij kon dan ook terecht stellen dat *'omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw profiel van leerkracht Engels en bijgevolg ook niet aan uw vervolgingsrelaas'*, daar de vervolgingsfeiten die verzoeker beweert te vrezen, volgens verzoeker, het gevolg zijn van het feit dat hij Engelse les gaf.

2.11. Aangaande de door verzoeker aan zijn inleidend verzoekschrift toegevoegde 'bewijzen dat verzoeker leerkracht Engels is geweest', stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien wijst de Raad erop dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit de beslissing van 8 oktober 2012 blijkt evenwel afdoende dat het relaas ongeloofwaardig is.

2.12. In zoverre verzoeker kritiek uit op het motief betreffende de dood van zijn zus door te stellen dat de verwerende partij hem vraagt zijn veronderstellingen te staven, kan hij niet gevolgd worden daar hij voorbij gaat aan de volledige motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de dood van zijn zus. Zo stelt de commissaris-generaal niet alleen dat *'de dood van uw zus Malalai het gevolg kan zijn van de bedreigingen die u ontving van de taliban berust louter op een veronderstelling die u niet kan staven'*, maar ook dat *'u weet echter niet onder welke omstandigheden uw zus overleed (...)'. Dat u later tijdens het gehoor verklaart dat de dood van uw zus Malalai het gevolg kan zijn van de bedreigingen die u ontving van de taliban (...) berust louter op een veronderstelling die u niet kan staven. Dat u uw moeder niet eens gevraagd heeft hoe uw zus om het leven kwam toen ze u het nieuws vertelde is bovendien weinig overtuigend.'* Bovendien stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier (gehoorverslag CGVS, p. 13) blijkt dat verzoeker aangaf dat zijn zus overleden was, dat hij 'denkt' dat zij van de taliban een slachtoffer is, zij naar school ging en het 'kan' zijn dat de taliban haar op school of onderweg iets hebben aangedaan. Op basis van het voorgaande kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat verzoekers verklaring berust op een loutere veronderstelling die hij niet kan staven.

2.13. Uit zijn verweer blijkt aldus dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal doch daarmee deze bevindingen en conclusies niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Evenmin betwist hij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat de in punt 2.5. opgesomde motieven volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers profiel en zijn vervolgingsrelaas.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan

de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.17. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de stukken van het administratief dossier, waarop de commissaris-generaal zich steunt in de bestreden beslissing, blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012, 7-9). Verzoeker weerlegt deze informatie niet. Gelet op voormelde rechtspraak, de richtlijn van het UNHCR en de informatie over de veiligheidstoestand in Kabul stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers argument dat elke aanvraag van subsidiaire bescherming individueel moet onderzocht worden is niet dienstig, nu duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal verzoekers aanvraag individueel heeft onderzocht en betreffende verzoekers situatie heeft gesteld '*Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Lalpur van de provincie Nangarhar te ontlopen. U bent een geschoolde jonge man die Pashtu, Dari en Engels spreekt. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen.*'

Gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul, is zijn verwijzing naar 'bewijzen dat er geen gevaar bestaat in zijn thuisland' die allen betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar evenmin dienstig.

2.18. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.19. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.21. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal van 14 augustus 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

De middelen zijn ongegrond.

2.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER